

Maastricht, 14 juli 2025

Zaaknummer 2025.218

UITSpraak van het College van Beroep voor de Examens inzake het beroep van [REDACTED], woonachtig te [REDACTED] ([REDACTED] hierna te noemen appellant, tegen het besluit van 15 april 2025 van de examencommissie van de Faculty of Health, Medicine & Life Sciences (hierna: FHML) van de Universiteit Maastricht, hierna te noemen verweerder, inhoudende de afwijzing van de aanvraag voor de 80% coschapregeling in het kader van mogelijke toekomstige combinatie met de Master Geneeskunde en Defensity College.

TEN AANZIEN VAN DE PROCEDURE EN DE FEITEN

1. Bij e-mailbericht van 23 mei 2025, via het Complaints Service Point (hierna: CSP) ingekomen bij het College van Beroep voor de Examens (hierna: CBE) op 26 mei 2025, tekent appellant beroep aan tegen het besluit van verweerder, welk besluit betrekking heeft op de afwijzing van de aanvraag voor de 80% coschapregeling in het kader van een mogelijke deelname aan het Defensity College (hierna: het bestreden besluit). Het bestreden besluit dateert van 15 april 2025.
2. Bij e-mailbericht van 26 mei 2025 heeft het CBE aan appellant de ontvangst van het beroepschrift bevestigd. In dit bericht verzoekt het CBE appellant om een kopie of screenshot van het bestreden besluit toe te zenden, waarop de publicatiedatum duidelijk zichtbaar is. Reden hiervoor is dat het beroepschrift op dit moment niet voldoet aan de formele vereisten, zoals neergelegd in artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en artikel 5 van het Reglement van Orde van het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Maastricht (hierna: RvO). Aan appellant is een termijn gesteld tot uiterlijk 2 juni 2025 om de gevraagde informatie aan te leveren.
3. Op 27 mei 2025 heeft appellant de gevraagde aanvullende documentatie aan het CBE overgelegd.
4. Bij e-mailbericht van 2 juni 2025 zendt het CBE het beroep van appellant door naar verweerder voor schikking en verweer. In dit bericht verzoekt het CBE verweerder om het CBE uiterlijk 23 juni 2025 te informeren over de minnelijke schikking. Mocht er niet worden gekomen tot een minnelijke schikking merkt het CBE daarin reeds op dat onderhavig beroep behandeld zal worden in de zitting van het CBE op 14 juli 2025 en dat dientengevolge uiterlijk op 30 juni 2025 het verweerschrift door verweerder moet zijn ingediend bij het CBE.
5. Bij e-mailbericht van 10 juni 2025 informeert verweerder het CBE dat er niet is gekomen tot een minnelijke schikking.
6. Bij e-mailbericht van 1 juli 2025 wordt door verweerder het verweerschrift verstrekt aan het CBE. Op diezelfde datum wordt door het CBE het verweerschrift verstrekt aan appellant.
7. Op 2 juli 2025 worden zowel appellant als verweerder per e-mailbericht door het CBE uitgenodigd voor de hoorzitting van 14 juli 2025.

8. Op 4 juli 2025 informeert appellant het CBE dat zijn gemachtigde, [REDACTED], tijdens de hoorzitting namens hem het woord zal voeren.
9. Op 11 juli 2025 zendt verweerder, ter aanvulling op het verweerschrift, aanvullende documentatie aan het CBE. Deze bestaat uit een e-mailwisseling tussen verweerder en het hoofd van Bureau Onderwijs van FHML, waarin wordt bevestigd dat de 80% coschapregeling schaars en kostbaar is, en dat een verzoek daartoe uitsluitend wordt gehonoreerd indien sprake is van omstandigheden waarop de student geen invloed heeft. Vrijwillige keuzes van studenten vallen hier niet onder. Het CBE heeft deze stukken op dezelfde dag doorgestuurd aan appellant en zijn gemachtigde.
10. Op 14 juli 2025 dient verweerder nadere stukken in ter onderbouwing van het verweerschrift, bestaande uit het jaarrapport van het Disability Office. Deze stukken zijn op diezelfde dag door het CBE doorgestuurd aan appellant en zijn gemachtigde.
11. Eveneens op 14 juli 2025 heeft de gemachtigde van appellant zijn spreekantekeningen aan het CBE toegezonden. Het CBE heeft dit stuk op dezelfde dag doorgestuurd aan verweerder.
12. Het beroep is behandeld tijdens de zitting van het CBE op 14 juli 2025, waarbij appellant samen met zijn gemachtigde is verschenen. Namens verweerder is verschenen [REDACTED], [REDACTED].
13. Het CBE merkt op dat het oorspronkelijk aangewezen student-lid zonder kennisgeving van verhindering niet is verschenen op de geplande hoorzitting van 14 juli 2025. Tevens heeft dit lid nadien niet gereageerd op verzonden e-mailberichten en was zij telefonisch niet bereikbaar. Op grond van artikel 28 RvO heeft het CBE, gelet op deze onvoorziene omstandigheid, een ander student-lid aangewezen. Dit nieuw aangewezen lid heeft volledige toegang gekregen tot alle processtukken alsmede tot de geluidsopname van de hoorzitting. Daarmee heeft hij volwaardig en met volledige kennis van het dossier deelgenomen aan de beraadslaging en besluitvorming.

STANDPUNTEN PARTIJEN

14. Ter toetsing ligt voor de vraag of verweerder in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen. Het CBE overweegt daartoe, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting als volgt.
15. Appellant voert in zijn beroepschrift samengevat vier gronden aan ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij in aanmerking zou moeten komen voor de 80% coschapregeling. Ten eerste wijst appellant op artikel 10.5 van de Onderwijs- en Examenregeling van de Bachelor Geneeskunde (hierna: OER BA), waarin is bepaald dat de examencommissie in bijzondere, individuele gevallen kan afwijken van de standaardregeling indien toepassing daarvan tot kennelijk onredelijke uitkomsten zou leiden. Appellant is van mening dat zijn situatie, waarin hij naast zijn masteropleiding Geneeskunde via een landelijk werkstudentprogramma wil bijdragen aan een veiliger en beter Nederland, een dergelijk bijzonder geval betreft. Ten tweede stelt appellant dat het gelijkheidsbeginsel dient te worden toegepast: gelijke gevallen moeten gelijk worden behandeld. In dat kader verwijst hij naar het voorbeeld van een student, die eerder een 80% coschapregeling toegekend kreeg voor deelname aan hetzelfde programma. De Universiteit Maastricht heeft dit initiatief op haar website als een positief voorbeeld gepresenteerd en daarbij vermeld dat "alle studenten na hem dezelfde maatregelen krijgen." Volgens appellant heeft deze communicatie bij hem het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat dergelijke verzoeken, mits inhoudelijk gemotiveerd, positief beoordeeld worden. Ten derde merkt appellant op dat in de afwijzing wordt gesteld dat het aantal werkplekken voor de 80% coschapregeling beperkt is. Hoewel hij erkent dat er organisatorische grenzen zijn, benadrukt hij het belang van een individuele beoordeling op basis van inhoud en motivatie. In zijn aanvraag heeft hij uiteengezet dat zijn deelname niet alleen persoonlijk relevant is, maar ook professionele en maatschappelijke

waarde heeft. Tot slot stelt appellant dat artikel 1.9 van de OER BA **analoog** dient te worden toegepast op zijn situatie. Dit artikel biedt ruimte voor maatwerk in verband met zwangerschap en zorgtaken. Hoewel zijn situatie daar formeel niet onder valt, acht hij deze inhoudelijk vergelijkbaar, daar het een structurele, externe maatschappelijke verplichting betreft die parallel loopt aan zijn studie en waarvoor maatwerk noodzakelijk is om beide verantwoordelijkheden succesvol te kunnen combineren. Om deze reden verzoekt appellant het CBE het bestreden besluit te heroverwegen.

16. Verweerder stelt dat de aanvraag van appellant een bijzondere situatie betreft, daar appellant momenteel tweedejaars bachelor student Geneeskunde is en verzoekt om toekenning van een 80% coschapregeling in de masterfase, indien hij in de toekomst wordt toegelaten tot het Defensity College. Volgens artikel 1.4, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Geneeskunde (studiejaar 2024–2025) (hierna: OER MA) wordt deze opleiding voltijds aangeboden. Artikel 1.6 van de OER MA voorziet in aanpassingen voor studenten met een functiebeperking en/of chronische ziekte. In het geval van appellant is daarvan geen sprake. Artikel 2.5 van de OER MA biedt de mogelijkheid tot een aangepast programma in verband met zwangerschap of zorgtaken; ook dit is op appellant niet van toepassing. Verweerder stelt daarom dat de OER MA geen bepaling bevat die op de situatie van appellant van toepassing is. Bij de toekenning van een 80% coschapregeling hanteert verweerder als uitgangspunt dat deze voorziening uitsluitend wordt toegekend wanneer zij strikt noodzakelijk is voor het behalen van het masterdiploma en er sprake is van een situatie die de student onvrijwillig is overkomen. Vrijwillig aangegane extra curriculaire activiteiten, zoals deelname aan het Defensity College, een promotietraject, een tweede master of een bijbaan, geven in beginsel geen recht op een 80% coschapregeling. Studenten in dergelijke situaties worden geacht het programma ook zonder deze voorziening te kunnen voltooien. Hoewel in het verleden incidenteel een uitzondering werd gemaakt, is in april 2024 door het management van de opleiding Geneeskunde, het Hoofd van Bureau Onderwijs van FHML en de examencommissie besloten om de 80% coschapregeling niet langer toe te kennen aan studenten die hierop aanspraak maken op grond van vrijwillig aangegane verplichtingen. Redenen hiervoor zijn de schaarste aan klinische werkplekken, het feit dat een 80% coschapregeling evenveel capaciteit vraagt als twee reguliere sporen, de toenemende vraag vanuit studenten met een functiebeperking of chronische aandoening, en het risico op studievertraging van medestudenten door langere wachttijden. Daarnaast is het 80% coschapregeling aanzienlijk duurder dan het reguliere traject. Verweerder gaat in het verweerschrift inhoudelijk in op de argumenten die appellant in zijn beroepschrift heeft aangevoerd. Samengevat reageert verweerder als volgt:
- a) Verweerder stelt dat de aanvraag van appellant zorgvuldig is beoordeeld en dat in zijn geval geen noodzaak is gebleken voor toekenning van een 80% coschapregeling. Appellant beoogt vrijwillig de master Geneeskunde te combineren met deelname aan het Defensity College. Een dergelijke keuze kwalificeert niet als reden voor toekenning van deze uitzonderlijke voorziening;
 - b) Met betrekking tot het beroep op het precedent van een student, aan wie tussen 2018 en 2022 een 80% coschapregeling werd toegekend in verband met deelname aan hetzelfde programma, merkt verweerder op dat het betreffende nieuwsbericht op de website van de Universiteit Maastricht geen formele rechtsgrond biedt. Er bestaat geen regeling waaruit blijkt dat deelname aan het Defensity College structureel recht geeft op een aangepaste onderwijsvoorziening. Bovendien is sinds april 2024, op instigatie van het management van de opleiding Geneeskunde, het Hoofd van Bureau Onderwijs van FHML en de examencommissie, besloten dat het 80% coschapregeling niet langer wordt toegekend aan studenten die hierop aanspraak maken op basis van vrijwillig aangegane extracurriculaire activiteiten. De situatie van deze student is dan ook niet zonder meer vergelijkbaar met die van appellant; van gelijke gevallen is volgens verweerder geen sprake;

- c) Verweerder benadrukt dat binnen Bureau Onderwijs een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen voorzieningen die noodzakelijk zijn vanwege omstandigheden die een student zijn overkomen, en voorzieningen die slechts wenselijk zijn ter facilitering van vrijwillig gekozen nevenactiviteiten. De aanvraag van appellant valt in de laatste categorie.
 - d) Tot slot stelt verweerder dat er een fundamenteel verschil bestaat tussen enerzijds het combineren van de studie met zwangerschap of zorgtaken (zoals bedoeld in artikel 2.5 van de OER MA), en anderzijds de combinatie met het Defensity College. Naar het oordeel van verweerder ontbreekt de noodzakelijke analogie om artikel 1.9 van de OER BA of artikel 2.5 van de OER MA van toepassing te verklaren op de situatie van appellant.
17. Naar aanleiding van bovenstaande, concludeert verweerder dat zij op zorgvuldige en redelijke wijze tot het besluit is gekomen om de gevraagde voorziening, te weten een 80% coschapregeling binnen de master Geneeskunde, niet toe te kennen.

VERSLAG TER ZITTING D.D. 14 juli 2025

18. De gemachtigde van appellant herhaalt de eerder ingenomen standpunten en voert aanvullend de volgende argumenten aan. Ten eerste verwijst de gemachtigde naar het jaarverslag van het Disability Office, zoals toegezonden door verweerder. Uit dit verslag blijkt dat er sprake is van een significante toename van het aantal studenten dat gebruikmaakt van speciale examenfaciliteiten. Volgens de gemachtigde betreft dit een breed scala aan beperkingen en bijbehorende voorzieningen, en staat deze toename los van de discussie omtrent de zogenaamde 80% coschapregeling en de vermeende schaarste daarvan. Evenmin is duidelijk in hoeverre deze toename invloed heeft op het individuele belang van appellant om te worden toegelaten tot Defensity College. Er is geen inzicht gegeven in de vraag of al deze studenten daadwerkelijk gebruik moeten maken van de 80% coschapregeling. Ten tweede merkt de gemachtigde op dat appellant pas over twee jaar van de 80% coschapregeling gebruik zou willen maken. Zonder een toezegging op dit punt is deelname aan Defensity College voor appellant niet mogelijk. Verweerder heeft nagelaten om duidelijkheid te verschaffen over de verwachte capaciteit van de 80% coschapregeling op dat toekomstige moment. Een onderbouwing of toelichting hierop ontbreekt volgens gemachtigde. Ten derde stelt de gemachtigde dat verweerder geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt tussen enerzijds het individuele belang van appellant en anderzijds het belang van de faculteit FHML bij een ordentelijke organisatie van de opleiding Geneeskunde. In plaats van een concrete afweging heeft verweerder op 15 april 2025 een besluit van algemene en principiële aard genomen, inhoudende dat geen 80% coschapregelingen meer worden toegekend voor vrijwillige activiteiten. Volgens de gemachtigde is dit besluit onvoldoende gemotiveerd, ontbreekt een kenbare en zorgvuldige belangenafweging en is het niet in overeenstemming met de Onderwijs en Examenregeling (hierna: OER). Ook ontbreekt een duidelijke motivering waarom het individuele belang van appellant moet wijken. Ten vierde betoogt de gemachtigde dat de hardheidsclausule onjuist is toegepast. Verweerder gaat ten onrechte uit van de regel dat een 80% coschapregeling uitsluitend wordt toegekend indien dit strikt noodzakelijk is om de masteropleiding te kunnen voltooien. De OER bepaalt echter dat de examencommissie in individuele gevallen mag afwijken van de reguliere bepalingen indien toepassing daarvan leidt tot een kennelijk onredelijke uitkomst (met uitzondering van het bindend studieadvies, waarvoor het faculteitsbestuur bevoegd is). Het criterium dat verweerder heeft gehanteerd wijkt hiervan af en is daarmee te streng toegepast. Voor appellant is het kennelijk onredelijk indien de 80% coschapregeling niet wordt toegepast. Verweerder heeft het besluit derhalve gebaseerd op een onjuist toetsingskader. Ten vijfde stelt de gemachtigde dat verweerder bij het nemen van dit ingrijpende en richtinggevende besluit onzorgvuldig en vaag is geweest in het benoemen van de getroffen groepen studenten. In het besluit wordt slechts gesproken over "vrijwillig te ondernemen activiteiten zoals combinatie met promotietraject, Defensity College, extra master etc." Volgens de gemachtigde zou ook ouderschapsverlof als vrijwillige activiteit

kunnen worden aangemerkt. Opmerkelijk is voorts dat topsporters niet expliciet worden genoemd, terwijl uit de e-mail van 11 april 2025 van de afdeling Planning Master Geneeskunde blijkt dat topsporters gelijk worden gesteld met studenten met ouderschapsverlof of mantelzorgtaken. Volgens de gemachtigde is bij topsport eveneens sprake van vrijwillige deelname. De situatie van appellant dient dan ook, op grond van het gelijkheidsbeginsel, gelijkgesteld te worden aan die van een topsporter, met een gelijke behandeling als gevolg. Daarnaast merkt de gemachtigde op dat verweerder stelt dat de 80% coschapregelingen schaars en kostbaar zijn, maar dat deze stelling op geen enkele wijze is onderbouwd, gekwantificeerd of afgewogen ten opzichte van de belangen van appellant. Er is geen inzicht gegeven in de financiële of organisatorische knelpunten. Verweerder heeft bovendien nagelaten te onderzoeken of bijvoorbeeld het Ministerie van Defensie een deel van de kosten zou kunnen dragen. De gemachtigde wijst er voorts op dat andere universiteiten momenteel elk twee studenten laten deelnemen aan Defensity College. De vraag rijst waarom dit elders wel mogelijk is en of er bij verweerder sprake is van onwil in plaats van onvermogen. Daarnaast stelt gemachtigde dat het CBE niet hoeft te vrezen voor een aanzuigende werking van het toekennen van de 80% coschapregeling, daar er slechts een gering aantal studenten is dat aan Defensity College wil meedoen. Tot slot merkt gemachtigde op dat, naast het persoonlijke belang van appellant, er tevens een algemeen maatschappelijk belang is. In het bijzonder betreft dit initiatieven die bijdragen aan de nationale veiligheid, waarbij de Universiteit Maastricht een maatschappelijke rol vervult in het faciliteren en mogelijk maken van dergelijke initiatieven. Gemachtigde concludeert dat verweerder in redelijkheid niet tot het bestreden besluit heeft kunnen komen en na een zorgvuldige belangenafweging anders had moeten besluiten.

19. Verweerder voert aanvullend het volgende aan. De 80% coschapregeling houdt in dat een student vier dagen per week onderwijs volgt in plaats van vijf. Verwezen wordt naar de e-mail van 11 april 2025 van de afdeling Planning Master Geneeskunde, waarin is aangegeven dat studenten met een Aanvraag Toewijzing Voorzieningen (ATV) in aanmerking kunnen komen voor een aangepast masterspoor, mits de capaciteit dit toelaat. Er is dus sprake van een duidelijk voorbehoud. Binnen de master Geneeskunde volgen studenten onderwijs in vaste co-groepen van 15 personen, waarmee zij gezamenlijk de hele master doorlopen. Zowel onderwijs als toetsing vindt plaats op de werkplek (coschappen). De groepsgrootte is bewust beperkt om individuele leer- en toetsmogelijkheden te garanderen. Jaarlijks zijn er 366 studentplaatsen, verdeeld over coschapsporen van 15 studenten die elke twee weken starten. De werkplekken zijn daardoor het hele jaar volledig bezet. Het aantal studenten dat vanwege een beperking of chronische aandoening een 80% coschapregeling nodig heeft, neemt toe. Een 80%-student bezet in de praktijk twee werkplekken: de eigen plek en de plek die pas later door een nieuwe student kan worden ingenomen. Deze verdubbelde belasting leidt tot capaciteitsproblemen, mede door het afnemende aantal beschikbare plekken in ziekenhuizen. Verweerder benadrukt daarom dat terughoudendheid geboden is bij toekenning van het 80% coschapregeling, dat voorbehouden moet blijven aan studenten die dit aantoonbaar nodig hebben om hun opleiding af te ronden. Daarnaast wijst verweerder erop dat een masterstudent Geneeskunde circa €32.000 per jaar kost, waarvan een aanzienlijk deel samenhangt met werkplekleren en bijbehorende administratie. Wat betreft topsporters stelt verweerder dat zij een andere voorziening krijgen, zoals ruimere pauzes tussen coschappen. Dit legt geen extra beslag op werkplekken en verschilt dus wezenlijk van de 80% coschapregeling. Ten aanzien van de verwijzing naar de zaak van de eerder student (2018) merkt verweerder op dat de omstandigheden toen anders waren dan nu: er was minder vraag naar bijzondere voorzieningen – de afgelopen jaren is deze vraag aanzienlijk toegenomen volgens verweerder – en er was voldoende capaciteit wat coschapplaatsen betreft, waardoor is besloten dat de hardheidsclausule destijds wel kon worden toegepast. Verweerder benadrukt dat een zorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen het individuele belang van appellant en dat van studenten die de 80% coschapregeling noodzakelijkerwijs nodig hebben. In tegenstelling tot andere universiteiten met wachttijden, streeft de Universiteit Maastricht naar directe instroom.

Dit is enkel mogelijk door een strakke planning en maximaal gebruik van de beschikbare werkplekken. Daarom blijven studenten in vaste groepen, wat de onderwijskwaliteit en leeruitkomsten bevordert. Verweerder wijst erop dat ook promovendi die een beroep doen op de 80% coschapregeling om dezelfde reden worden afgewezen. Het creëren van aparte groepen van 80%-studenten is volgens verweerder niet werkbaar. De werkplekken worden dan niet optimaal benut, en het verloop van het onderwijs raakt vertraagd doordat deze studenten steeds op elkaar zouden moeten wachten om een groep te kunnen vormen.

BEOORDELING

20. Alvorens over te gaan tot voornoemde toetsing, stelt het CBE vast dat het bestreden besluit is genomen op 15 april 2025, te weten: de afwijzing van de aanvraag voor de 80% coschapregeling in het kader van mogelijke toekomstige combinatie met de Master Geneeskunde en Defensity College. Het beroepsschrift is ingediend op 23 mei 2025. Het beroepsschrift is derhalve tijdig ingediend.

Voorts constateert het CBE dat voldoende belang aanwezig is voor het behandelen van het voorliggende beroep.

21. Het CBE komt slechts een marginale toetsing toe, die zich toespitst op de vraag of de examencommissie in redelijkheid en zonder in strijd te komen met enige geschreven rechtsregel of enig rechtsbeginsel het bestreden besluit heeft kunnen nemen. Derhalve moet worden onderzocht of het bestreden besluit op redelijke en kenbare gronden tot stand is gekomen.
22. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.13 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het instellingsbestuur bevoegd tot het vaststellen van de onderwijs- en examenregeling voor iedere opleiding. In het tweede lid van voornoemd artikel is bepaald dat, onverminderd hetgeen overigens bij of krachtens de wet is geregeld, in de onderwijs- en examenregeling per opleiding, dan wel per groep van opleidingen, de geldende procedures alsmede de rechten en plichten van zowel studenten als de instelling met betrekking tot het onderwijs en de examinering dienen te worden vastgelegd. Tot de verplichte inhoud van de onderwijs- en examenregeling behoren ingevolge artikel 7.13, tweede lid, onder d WHW in ieder geval, voor zover nodig, bepalingen omtrent de inrichting van praktische oefeningen. Voorts schrijft artikel 7.13, tweede lid, onder m WHW voor dat in de onderwijs- en examenregeling wordt opgenomen op welke wijze studenten met een functiebeperking, waaronder begrepen een handicap of chronische ziekte, redelijkerwijs in de gelegenheid worden gesteld om tentamens af te leggen.
23. Ingevolge artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW is het CBE bevoegd ten aanzien van beroepen ingesteld tegen besluiten of beslissingen van examencommissies en examinatoren. Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan het beroep, wat openbare instellingen betreft in afwijking van hoofdstuk 7 van de Awb, worden ingesteld ter zake dat een beslissing in strijd is met het recht.
24. Het CBE stelt vast dat op grond van artikel 1.6 van OER MA de examencommissie de bevoegdheid toekomt om, op verzoek van een student met een functiebeperking en/of chronische ziekte, voorzieningen te treffen die ertoe strekken dat de betreffende student de tentamens en/of het onderwijs op een wijze kan afleggen die zoveel mogelijk is afgestemd op de aard van diens beperking. Voorts volgt uit artikel 2.5 OER MA dat de examencommissie de bevoegdheid heeft om, eveneens op schriftelijk verzoek van de student, een aangepast programma voor de masteropleiding vast te stellen ten behoeve van studenten die, in verband met zwangerschap en/of zorgtaken, behoefte hebben aan zodanige aanpassing. Deze bepaling ziet op zorgtaken in de eerste plaats ten aanzien van kinderen dan wel, in beperktere zin, familieleden in de eerste lijn.

Het CBE stelt vast dat appellant noch valt onder de reikwijdte van artikel 1.6 OER MA, nu geen sprake is van een functiebeperking of chronische ziekte, noch onder artikel 2.5 OER MA, nu geen sprake is van zwangerschap of zorgtaken als bedoeld in voornoemd artikel. Voorts heeft appellant een beroep gedaan op de hardheidsclausule die verdisconteerd is in artikel 7.5 OER MA. In dit artikel is bepaald dat de examencommissie bevoegd is om, in individuele gevallen waarin strikte toepassing van de onderwijs- en examenregeling – met uitzondering van de bepalingen betreffende het bindend studieadvies, waarvoor het faculteitsbestuur wettelijk bevoegd is – zou leiden tot kennelijk onredelijke uitkomsten, in het voordeel van de student van de OER af te wijken. Het CBE overweegt dienaangaande dat verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat geen toepassing wordt gegeven aan de 80% coschapregeling. Verweerder heeft zich daarbij gebaseerd op de overweging dat het aantal beschikbare coschapplaatsen beperkt is en dat de bedoelde regeling specifiek is ingericht voor studenten die aantoonbaar afhankelijk zijn van deze voorziening om hun opleiding te kunnen voltooien.

25. Appellant doet voorts een beroep op het vertrouwensbeginsel, stellende dat de Universiteit Maastricht het initiatief van Defensity College op haar website als een positief voorbeeld heeft gepresenteerd en daarbij heeft vermeld dat "alle studenten na hem dezelfde maatregelen krijgen." Volgens appellant heeft deze uiting bij hem het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat vergelijkbare verzoeken, mits inhoudelijk gemotiveerd, positief zouden worden beoordeeld. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel dient aannemelijk te worden gemaakt dat van de zijde van het bevoegde bestuursorgaan toezeggingen zijn gedaan, dan wel uitlatingen of gedragingen hebben plaatsgevonden, op grond waarvan de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat het bestuursorgaan een bepaalde bevoegdheid op een bepaalde wijze zou uitoefenen (vgl. de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1694, r.o. 11.2). Daarnaast is vereist dat de betreffende toezegging, uitlating of gedraging afkomstig is van het bevoegde bestuursorgaan, dan wel aan dat bestuursorgaan kan worden toegerekend (r.o. 11.3 van voornoemde uitspraak). Het CBE stelt vast dat op de website van de Universiteit Maastricht een videofragment is geplaatst waarin een voormalig masterstudent Geneeskunde en deelnemer aan het Defensity College, zijn ervaringen deelt. In deze opname stelt hij dat de Universiteit Maastricht zou hebben toegezegd dat alle toekomstige militaire werkstudenten een gelijke behandeling zullen ontvangen. Het CBE is echter van oordeel dat deze uitlating geen officiële uitspraak betreft van de examencommissie en dat duidelijk is dat een student niet bevoegd is om toezeggingen te doen namens de Universiteit Maastricht, en in het bijzonder niet namens FHML. Het beroep van appellant op het vertrouwensbeginsel slaagt derhalve niet.
26. Appellant doet voorts een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat zijn situatie vergelijkbaar is met die van een student die eerder heeft deelgenomen aan Defensity College naast zijn opleiding, en meent daarom eveneens aanspraak te kunnen maken op de 80% coschapregeling. Het CBE begrijpt dat FHML haar beleid op dit punt in 2024 heeft herzien. In het gewijzigde beleid wordt het beperkt beschikbare 80%-coschapspoor binnen de masteropleidingen Geneeskunde en A-KO niet langer toegekend aan studenten die hierop aanspraak maken op basis van vrijwillige extra curriculaire activiteiten. Het CBE merkt daarnaast op dat de omstandigheden ten tijde van de casus van de eerder genoemde student in 2018 wezenlijk anders waren. Destijds was sprake van een lagere druk op de capaciteit van de coschappen en een geringere vraag naar bijzondere voorzieningen, waardoor de examencommissie toen nog mogelijkheden zag om het verzoek van de student te honoreren. . Gelet op deze gewijzigde omstandigheden is het CBE van oordeel dat de situatie van appellant niet gelijk is aan die van genoemde student. Daarnaast stelt appellant dat ook topsporters deelnemen aan vrijwillige extra curriculaire activiteiten en dat zij eveneens toegang zouden moeten hebben tot de 80%-regeling. Verweerder heeft echter terecht opgemerkt dat topsporters geen gebruik maken van deze regeling. Voor hen wordt namelijk voorzien in een

alternatieve maatwerkvoorziening, zoals ruimere tussenperiodes tussen de coschappen. Van een met de onderhavige situatie vergelijkbaar geval is derhalve evenmin sprake. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt dan ook niet.

27. Appellant voert voorts aan dat het bestreden besluit ondeugdelijk en onvoldoende gemotiveerd zou zijn. Het CBE erkent dat de motivering in het bestreden besluit summier is en dat daarin geen expliciete belangenafweging is opgenomen. Het CBE ziet echter aanleiding dit motiveringsgebrek te passeren met toepassing van artikel 6:22 Awb, omdat aannemelijk is dat appellant door het hiervoor geconstateerde gebrek niet is benadeeld. Verweerder heeft in het verweerschrift en tijdens de hoorzitting – zoals in deze uitspraak samengevat – alsnog toereikend en overtuigend toegelicht dat een zorgvuldige en weloverwogen belangenafweging heeft plaatsgevonden. Het CBE acht het niet onredelijk dat de examencommissie het belang van de continuïteit van de opleiding en de belangen van andere studenten om tijdig aan hun coschappen te beginnen heeft laten prevaleren boven het individuele belang van appellant om gebruik te maken van de 80%-regeling wegens het aangaan van een nevenstudie. Gelet hierop is het CBE van oordeel dat verweerder bij de afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen. Van strijd met enige rechtsregel of van een kennelijk onredelijke uitkomst is derhalve geen sprake.
28. Tenslotte verdient opmerking dat het CBE slechts een marginale toetsing toekomt, die zich toespitst op de vraag of verweerder in redelijkheid en zonder in strijd te komen met enige geschreven rechtsregel of enig rechtsbeginsel het bestreden besluit heeft kunnen nemen. Gelet op de wettelijke regels over onderwijs- en examenregeling, kan het CBE niet anders dan concluderen dat de commissie niet onredelijk en niet onrechtmatig heeft gehandeld.

Ook hetgeen appellant anderszins heeft aangevoerd, brengt het CBE niet tot een ander oordeel.

Nu het CBE niet is gebleken van overige feiten of omstandigheden die kunnen leiden tot gegrondheid van het beroep, oordeelt zij als hieronder aangegeven.

UITSpraak

Het College van Beroep voor de Examens beslist op grond van artikel 7.61 WHW als volgt.

Het college:

- I. verklaart het beroep van appellant ongegrond en
- II. zendt afschrift van deze uitspraak aan partijen.

Aldus besloten door het College van Beroep voor de Examens, bestaande uit:

- [redacted], voorzitter
- [redacted] en
- [redacted], leden

In aanwezigheid van [redacted], secretaris, in vergadering bijeen tijdens de mondelinge hoorzitting op 14 juli 2025 en tijdens de schriftelijke beraadslagingsronde op 7 augustus 2025.

Het College van Beroep
voor de Examens,

de secretaris,

[redacted]

de voorzitter,

[redacted]

Voor eensluidend afschrift,

[redacted]

c.c. - partijen

Tegen een beslissing van het College van Beroep voor de Examens kan door een betrokkene binnen 6 weken na verzending van deze beslissing beroep ingesteld worden bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.

Gelieve daarbij uw naam, adres, telefoonnummer en e-mailadres te vermelden.

Het griffierecht van bedraagt 53 Euro.

Voor meer informatie zie www.raadvanstate.nl/studentenzaken